

Газета Київського професійно-педагогічного фахового коледжу імені Антона Макаренка

№ 37 листопад 2022 р.

ВІТАЮ З МІЖНАРОДНИМ ДНЕМ СТУДЕНТА!

Шановні студенти, педагоги, викладачі!

Цей навчальний рік та всі наші дні не схожі на свята та будні попередніх років. Вже більше пів року ми живемо в умовах повномасштабної війни. Кожного року ви чули мої привітання з Днем студента на святковому концерті, а сьогодні не всі студенти присутні в коледжі, бо вони та їхні родини розсіяні по всьому світові. Але всі ми переконані, що війна не в змозі зупинити потяг у незвіданий, цікавий Світ Знань.

Щиро радію, що наперекір війні ми розпочали новий навчальний рік у змішаному форматі. Цього року 278 першокурсників доєдналося до коледжанської родини і в період воєнного стану навчаються в очному режимі та в режимі онлайн на трьох відділеннях: Економіко-правовому, Професійно-педагогічному, Підготовки бакалаврів. Жодні перешкоди не завадять прагненню нашої молоді впевнено йти шляхом пізнання до нових звершень та перемог.

Міжнародний день студентів у всьому світі відзначається як шана пам'яті події, що сталася в колись окупований нацистами Чехословаччини у жовтні 1939-го року. Вшанування цієї події ще раз підтверджує, що студенти та викладачі є потужною силою прогресивних верств суспільства в усі часи. Їх сміливість і відвага до постійного втілення новаторських ідей,

тяга до справжніх ідеалів свободи не раз ставала взірцем для наслідування, надихаючи майбутні покоління.

День студента в Україні відзначається на державному рівні за Указом Президента України від 16 червня 1999 року № 659/99 з 17-го листопада. Сьогодні як ніколи освітянська спільнота, відчуває глибоку солідарність до принципів демократії. Ранок 24 лютого 2022 року зруйнував всі наші плани та мирне життя. Педагогічний та студентський колективи коледжу витримують всі випробування і продовжують навчальний процес.

Дякую усім і кожному, хто своїми вчинками і згуртованістю у надскладні часи долучився до освітнього фронту і гідно його тримає. Насамперед дякую викладачам, які пройшли курси підвищення кваліфікації протягом року. Також студентам та викладачам, які провели благодійну акцію «Разом до «ПЕРЕМОГИ»». На зібрані кошти було придбано необхідні речі для поранених військового госпіталю. Наказом по коледжу за вагомий внесок щодо участі студентів у громадському житті коледжу, формування патріотичної свідомості, активної життєвої позиції, участь у конкурсах та олімпіадах та з нагоди Міжнародного дня студента нагороджено грамотами студентів коледжу.

Багато студентів і викладачів перебувають у різних важких обставинах, з деякими немає зв'язку, хтось перемістився в межах України, а хтось виїхав за кордон. Деякі студенти змушені брати академічну відпустку через війну. Проте вони мають можливість повернутися на своє бюджетне місце. Більшість студентів вирішили продовжити навчання за індивідуальним графіком.

Дорогі студенти та викладачі, потрібно знайти в собі сили, аби рухатись вперед. Всі ми маємо планувати своє життя. На мою думку, якщо ми хочемо якісної освіти, то треба прикласти максимум зусиль на забезпечення непередбачених обставин.

Дорогі студенти, будьте активні, у коледжі функціонує Студентський парламент. Старшокурсники продовжують кураторство першокурсників, спілкуються та створюють проекти, конференції онлайн. Вітаю вас з вашим професійним святом – Днем студента і бажаю не падати духом, а доблесно проходити кризу нетрі сесій, іспитів і заліків.

Бажаю завжди бути переможцями, не втрачати дух свободи і впевнено дивитися в завтрашній день! Нехай здобуті знання стануть міцним фундаментом, а життєвий шлях буде цікавим та повним успіхів у добрих справах!

Нехай у вашому житті завжди буде можливість вчитися і здобувати знання не тільки в студентські роки, але і протягом усього життя! Ніколи не втрачайте прагнення до пізнання і мудрості! Усім бажаю успіху з вірою в Перемогу!

Слава Україні!

З повагою
директор Ольга ЩЕРБАК

“В колективі,
через колектив,
для колективу”

А.С. МАКАРЕНКО

УКРАЇНА
ПОЧИНАЄТЬСЯ
з Тебе!

У номері:

1 Вітаю з Міжнародним днем студента!

Студентський парламент вітає

2-3 Наші Герої

4 Війна в долі моєї родини

СТУДЕНТСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ВІТАЄ!

Повідомляємо усіх студентів коледжу, про результати виборів СПК, що відбулися 30 вересня 2022 року. Всього у виборах взяли участь 42 делегати від студентських груп, таким чином присутність виборців склала 65%.

Головою СПК обрано
Юлію ШЕВЧЕНКО,
заступником голови СПК --
Олександру ПРИЙМАК.

Вітаємо новобраних керівників студентського самоврядування!

Дорогі студенти, основним завданням студентського самоврядування коледжу є забезпечення і захист прав та інтересів студентів. У цей непростий час ми з вами святкуємо прекрасний день, свято яке є амбасадором молодості, радості та веселого студентського життя, але не забуваймо про те, що головним нашим завданням є навчання.

День студента це саме той день, який ми будемо згадувати з посмішкою, він вимагає нашої активності, вираженості і самодисципліни. Від себе хочу побажати всім терпіння, і щоб ви проводили студентські роки активно та з радістю. Майбутнє залежить від нас!

Голова студентського парламенту
Юлія ШЕВЧЕНКО

КОЛЕДЖАНИ

НАШІ ГЕРОЇ

Життя непередбачуване... Ще зовсім недавно на заняттях з історії України я розповідала своїм студентам про звичайну і жертовну боротьбу наших пращурів за право бути і називатися українцями, а сьогодні вже вони – нинішні студенти і наші випускники – самі творять і пишуть героїчну історію незалежної Української держави.

Кожен, про кого йтиметься у розповіді, за понад вісім місяців повномасштабної російсько-української війни, безсумнівно, є Героєм. І всі вони є гордістю нашої великої коледжанської родини.

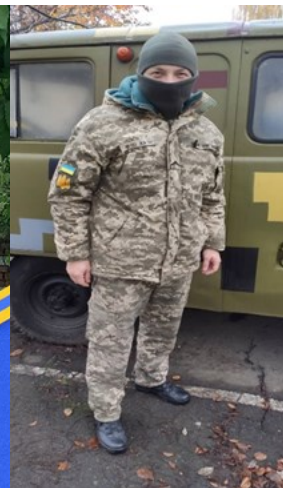
Микола Горбатюк

Микола – представник «рівненської громади» наших студентів, котрі навчалися у коледжі переважно на «Професійній освіті» ще у 2000-х роках. Спочатку здобув диплом майстра виробничого навчання по ремонту автомобілів та двигунів. Згодом продовжив навчання у коледжі за освітнім ступенем бакалавра, обидва дипломи отримав з відзнакою. Війна з Росією почалася для Миколи ще в 2015 році.

Спочатку були сухопутні війська, мотопіхотний батальйон, де формували перші бойові навички, долав перші труднощі, тут зрозумів, що тільки зі зброєю в руках можемо захистити своє право на існування. Після активної фази воєнних дій Микола пройшов навчання на базі НАТО в Італії, де знайшов нових друзів серед української діаспори. Вони й зараз надзвичайно потужно підтримують наших Захисників. Після повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну наш Герой служить в артилерійських військах, 44 бригада. Його бойовий шлях з 24 лютого – Малин, звільнення Києва, Авдіївка, Сєвєродонецьк, Лисичанськ, Сіверськ. Далі був Південь України, Гуляйполе. Зараз найскладніший – Донецький напрямок.

За період війни Микола переконався, що наші військові – справжні титани, адже це люди, які місяцями не бачать своїх рідних, живуть у важких умовах, під постійними обстрілами. Водночас наш Захисник не втрачає оптимізму, вірить у перемогу

України і постійно наголошує на тому, що сучасні студенти повинні особливу увагу приділяти вивченню нашої історії, мови, культури, щоб більше ніколи і нікому не довелося виправляти помилок минулого.

Павло Симчук

Як і Микола Горбатюк, Павло навчався у коледжі на відділенні Професійної освіти з 2002 по 2006 рік, з перервою на службу у ЗСУ. Проживає у Рівному, надзвичайно цінує і любить свою родину. У мирному житті мав свою справу, будував плани на майбутнє, але коли розпочалося повномасштабне вторгнення Росії в Україну, наш Герой, як і сотні тисяч інших українців, став на захист держави: «24 лютого, як і багато інших людей, прокинувся о п'ятій ранку. Вже тоді я знав, що буду робити. Зібрав речі і вивіз сім'ю з міста. Страху за себе не відчував, тільки за рідних. Важко описати моменти прощання, бо це реально важко. Постійний сигнали повітряної тривоги вибивали з колії, черги людей повсюди були вражаючими. Одного моменту потрапив на автомагістраль, яка проходить поруч, це просто був шок. Цю колону машин в напрямку західного кордону я не забуду ніколи. Таке враження, що люди їхали на всьому, на чому можна було їхати. Був у військкоматі приблизно об 11.30, кількість людей переважувала за сотні, добровольців було дуже багато. Із спогадів, які найбільш запам'яталися, – чоловіки та молоді хлопці, які вже прийшли з речами. Зібрані, зосереджені і без посмішок на обличчях. Пройшов медкомісію, співбесіду. Запропонували залишитися на місці, тримати оборону наших Північно-Західних кордонів, де ворог також концентрує велику кількість техніки та зброї. З того часу і до тепер зі своїм підрозділом виконуємо завдання по мобілізації і постачанню бойових частин». Павло — оптиміст, вірить у Перемогу України і у майбутньому бачить нашу державу сильною та успішною, де українці врешті перестануть бути населенням, а стануть нацією!

КОЛЕДЖАНИ

НАШІ ГЕРОЇ

Данило Зубко

Наш Герой - один з наймолодших випускників коледжу — йому лише 22. Навчався на відділенні «Право». Був надзвичайно скромним, спокійним студентом, який майже не вирізнявся з поміж своїх одногрупників. Але виявилось, що цей худорлявий юнак має такий сильний «дух, що тіло рве до бою», такі вольові риси характеру, таку силу, мужність та відвагу, які вражають і, водночас, захоплюють. «Я пишаюсь тим, що народився в Україні і маю можливість її захищати! Бо свою країну треба любити і оберігати! Не тікати, коли ворог прийшов, а брати зброю і вбивати за неї! Дякую кожному Українцю, який переймається війною!», — говорить Данило. На захист держави від російської агресії став з 2015 року. Перебував на фронті до 2019 року. З 25 лютого і до тепер Данило служить у Десантно-штурмових військах Збройних Сил України, 95 окрема десантно-штурмова бригада, 13 окремих десантно-штурмових батальйон. Заступник командира роти, старший лейтенант, позивний «Зуб». Основне завдання - виконання штурмових дій, блокування дій противника, зачистка місцевості. Це завжди величезний ризик і небезпека, які, на жаль, не обходяться без втрат наших воїнів: «Що для вас штурм? Це в кіно показують все красиво. Штурм це - важкий шлях. Дійство, яке не пробає помилок або слабкості.

Перші кроки бувають важкими, де ти повинен перебороти свій страх перед невідомістю. Де ти йдеш, а тобі в потилицю дихає твоя смерть. Руки тремтять перед штурмом - це нормально. Зіниці стають такі ж за розміром як і райдушна оболонка. Цей погляд ніколи не забувається, якщо ви його побачили. Погляд хижака від якого холодне кров у жилах». Наш Герой разом з побратимами під час повномасштабного вторгнення звільняв такі населені пункти: Довгеньке, Долина, Краснопілля, Суха Кам'янка, Кам'янка, Ізюм, Яцківка, Рубці. Зараз - воює на Сватівському напрямку.

ка, Кам'янка, Ізюм, Яцківка, Рубці. Зараз - воює на Сватівському напрямку.

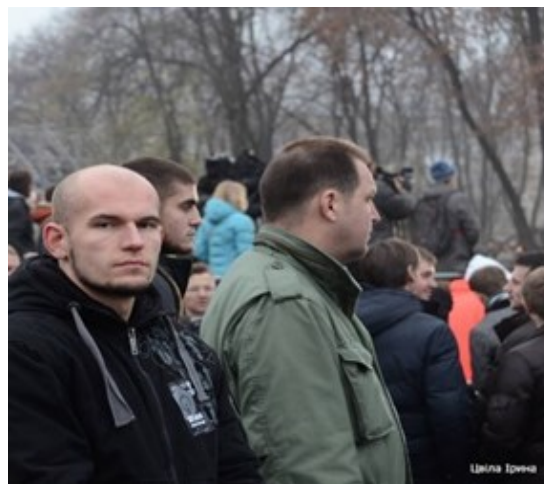
Кожен міліметр звільненої української землі дається дуже важко, наголошує наш Захисник: «Важко, звісно. Зараз всім важко. Виходити із зони комфорту - це завжди важко. Іти попереду — важко, втрачати близьких тобі людей — важко. Усвідомлювати, що коло осіб, з якими ти спілкувався, вже на 90% загинуло, — це теж важко. Втрачати своїх бійців — це дуже важко. Читати некрологи, про тих, з ким плечем до плеча стояв, — важко. І кожен раз прокидатись з цим важко. Іноді таке відчуття, що мені вже років 70. Вже все життя прожив, все побачив, почув, багато моментів можу прорахувати і передбачити, як буде діяти людина за тих чи інших обставин. Вже нічого не дивує, та й здивувати мене дуже важко.

Поняття затишку звузилось до того, щоб хоча б на голову дощ не падав та вітер не гуляв. Така плата. Плата за помилки».

Читаючи ці рядки, написані Данилом, можемо лише уявити, що бачив та пережив за свій юний вік наш Герой. Та, попри все, наш Захисник не втратив людяності, щирості та доброти. У моменти затишшя він продовжує займатися улюбленою справою — читає книги, робить щемливі, часом філософські дописи у соціальних мережах, спілкується з друзями, любить життя і вірить у нашу ПЕРЕМОГУ!

Це вражаючі історії лише трьох наших Героїв, а їх у нашій коледжанській родині багато: Володимир Талько, Олександр Мурашко, Андрій Мельник, Вадим Лисенков, Антон Бадешко, Роман Коляда, Дмитро Палішевський, Володимир Приймак, Володимир Ящик, Микола Купчик, Євген Осадчий та ще десятки інших. Кожен з них заслуговує на окрему розповідь, тож далі буде...

Ми дякуємо нашим Захисникам за кожен прожитий день, чекаємо на їхнє повернення живими та неушкодженими! Особливо чекаємо на повернення наших Героїв-азовців - Ярослава Козирева (навчався у групі 28 ОКН), який отримав поранення і перебуває зараз у Волноваській виправній колонії № 120 в районі н.п. Оленівка. Уже довгі вісім років чекаємо на звістку і повернення Романа Біленького (випускник групи 19 ю), який став на захист України з перших днів війни. У серпні 2014 року Роман разом з побратимами-азовцями виходив з Іловайського котла, хлопці наварилися на ворожу засідку, Роман отримав поранення і потрапив у полон. До цього часу доля його невідома, тривають пошуки. То ж кожен обмін наших військовополонених вселяє надію і віру, що ми незабаром зустрінемося!

Імена усіх наших Захисників уже вписані золотими літерами у Новітню історію Української держави! Дякуємо їм! Віримо у нашу Перемогу!

Слава Україні і Слава нашим Героям!!!

Віта Данькевич

КОЛЕДЖАНИ

ВІЙНА В ДОЛІ МОЄЇ РОДИНИ

З початку нового етапу війни в нашій системі освіти відбулися значні зміни. В Україні зруйновано або пошкоджено понад 1500 закладів освіти, серед яких — школи, профтехучилища, коледжі й університети. Чимало студентів змушені були покинути свої домівки й навчальні заклади та продовжити здобувати кваліфікацію за кордоном. Через повномасштабне російське вторгнення опинилися в різних містах України, а також у Німеччині й Швейцарії, Польщі й Чехословаччині і наші студенти, які розповідають про те, як змінилось їхнє життя та навчання і чи плану-

вання життя в нових складних умовах, потім ми переїхали до Києва, в якому я на Новий Рік писала Діду Морозу листа з проханням опинитися у своєму ліжку в Донецьку, і не розуміла, чому моє бажання не здійснюється.

Скажу відверто, було складно пройти увесь цей етап життя - нові умови, різні школи, знайомі, однолітки, непорозуміння, істерики, зриви.

Але попереду було двадцять четверте лютого... І воно перевернуло з голови до ніг все моє, і без того складне, життя в орендованих квартирах, безгрошів'я батьків.

Відбувалося дежавю. Я бачила в очах батьків не усвідомлення всього, що відбувається. З вікна квартири було видно потоки автовок, які рухалися з міста, а моя родина сиділа вдома, в німому заціпенінні. Ми перестали їсти, пити, ніхто навіть не пересувався кімнатами.

А потім почалися ракетні удари по місту. Життя у підвалі дому, метро, страх померти так даремно, ночі з іконою в руках, адже лише єдиний Бог мене заспокоював і надавав віри.

Коли ракета влучила у сусідній будинок, батьки прийняли рішення покинути місто. Була складна евакуація, два дні ми пробули на вокзалі, не маючи можливості потрапити до потягу. І нарешті нам пощастило.

Виснажені, втомлені, ми втиснулися у вагон, навіть не знаючи, куди він прямує. Було байдуже, лише б подалі від вибухів, смерті, жахіття війни.

Нас зустріла Чехія... Мовчазні, замучені, осиротілі без рідної Неньки-України, почали виживати в складних реаліях життя. І хоча б, здавалося, тут мирне життя, моя душа і душі моїх рідних залишилися в Україні.

Коли постало питання вибору навчання, я ні на хвилину не сумнівалася, що продовжу його в рідній країні. Адже я патріот своєї країни, я вірю, що скоро настане мир, бо він, як ніколи, потрібен мені і моїй батьківщині. Ми добра нація, ми ні до кого не приходили з війною. «Ми не зазіхаємо на чуже, але й свого не віддамо», — це слова нашого Президента і я повністю з ними згодна.

Я вірю, що одного ранку, прокинувшись, ми почуємо такі жадані слова: «Війна скінчилася. Україна перемогла». Хай цей день настане скоріше. Хочеться просто жити, просто «набутися разом» у своїй рідній Україні.

Слава Україні! Ми сильні!

Ми разом!

Великий народ великої країни!

Павлова Софія, група 55М 1/9

РІДНА МОВА

Павлова Софія

За мову рідну Україна у війні палає,
Бо хоче ворог знищити її.
Але він наш народ іще не знає,
Який не здасть і клаптика землі.

На ній наші діди і прадіди зростали,
Плекали, пестили її, берегли,
Нам мови генетичний код передали.
Так знай же, ворог, вистоїмо ми.

Бо ми не прагнемо чужого,
Лише боронимо своє:
Свій рідний край, і землю, і калину,

ють вони повертатися в Україну після перемоги.

Війна в долі моєї родини

На жаль, я усвідомила, що почалася війна, ще вісім років тому. Я зі своєю родиною мешкала тоді у місті Донецьку. Хоча я й була ще маленька, але пам'ятаю всі жахіття перших днів перебування в окупованому місті під час воєнних дій, заляканих батьків, незрозумілі мені розмови про війну. Я думала, що це все неправда, страшна казка, можливо, сон, цього просто не може бути...

Ми збиралися поспіхом, їхали до Маріуполя, серед речей не було майже нічого. Моя мама ще тиждень працювала в садочку вихователем, водячи діточок в укріття. Її приїзду я дуже чекала, бабуся весь час плакала, дідусь вперто мовчав. Пам'ятаю, коли до кімнати зайшла мама, я притулилася до неї і довго не відпускала, а вся родина плакала беззупинно, потім мама обняла мене і сказала: «Ми впораємося, ми сильні».

І ми справді впоралися, вистояли. Спочатку у Маріуполі, де з допомоги були лише продуктові набори фонду Рината Ахметова, які дуже допомагали нам вижити, потім був переїзд до Кривого Рогу, де вчителі школи підтримували і надихали на продо-

- Статті публікуються в порядку обговорення. Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних та інших відомостей.
- Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

РЕДАКЦІЙНА РАДА:
Голова — директор коледжу О. І. Щербак,
заст. голови — заст. директора — В. П. Кондратьєва,
ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЙНОЇ РАДИ:
гол. редактор — М. С. Лозова,
техн. редактор — М. М. Колос.
Комп'ютерний набір і верстка — М. М. Колос.
ТИРАЖ: 25 шт.
Рекомендована ціна: договірна